

Шта се заправо догодило у Либији?

Пише: Тјери Мејсан
четвртак, 20 октобар 2011 18:12

Рат у

Либији - како га је доживео очевидац

Сиријска телевизија је 6. октобра 2011. приказала специјалну емисију са француским публицистом Тјери Мејсаном, председником политиколошког центра Réseau Voltaire. Мејсан је испричао своје искуство из Либије, у коју је отпутовао као новинар, покушавајући да створи објективну слику онога, што је видео на телевизији). Ево шта је он испричао.

Видео сам да оних догађаја, о којима су сви причали, у стварности нема. Није било револуције против Гадафија, дешавало се нешто сасвим друго [...].

Одлука о рату против Либије је донета пре 10 година, и то није имало никакве везе са недавним догађајима, са „арапским пролећем“. Одмах после догађаја 11. септембра, буквално 4 дана после тога, на састанку у Кемп-Дејвиду, Бушова администрација је одлучила да нападне 7 земаља, једну за другом: Авганистан, Ирак, и као последњу – Иран. Те детаље је својевремено објавио Вилијам Кларк, бивши главнокомандујући НАТО, који је био против тог плана.

Свих година које су уследиле Либијци су се трудили да воде преговоре, да нађу заједнички језик са Вашингтоном, мислећи да ће тако избећи рат. Међутим, то је са њихове стране било погрешно, јер је оно најважније што су САД желеле било – да се утврде у Либији, да формирају у њој своју војну базу, како би затим могле да се шире по читавој Африци. Колико год се Гадафи трудио он није постигао никакав резултат. Само се сетите – 2003. године, одмах после пада Багдада, на Либију је направљен врло јак притисак. Тада је Гадафи одлучио да земљу учини отворенијом, те је ступио у преговоре са Вашингтоном, прихватио је њихове економске услове и тако уклонио напрегнутост која је дотле постојала у њиховим односима. Међутим, САД су наставиле да се припремају да истовремено нападну две земље: Либију и Сирију. Истина – положај

Шта се заправо догодило у Либији?

Пише: Тјери Мејсан
четвртак, 20 октобар 2011 18:12

Сирије је био другачији, она је имала међународне споразуме који су Сиријцима дозвољавали да се заштите. Шта се у ствари десило?

Вашингтон се обратио Француској и Великој Британији тражећи од њих да у војним дејствима против Либије оне воде, јер Обама није могао да у очима америчке јавности оправда нови рат [...].

А у Либији: Гадафи је имао подршку највећег дела становништва. Био сам са много људи, који су по традицији представљали опозицију Гадафију, али су се због осећања патриотизма придружили Гадафију у његовој борби против агресије НАТО. 1. јула је у Триполију одржан величанствен скуп. Триполи је град са укупно 1,5 милион становника, а на скупу је било 1,7 милион људи. Значило је да су људи дошли са свих страна како би продемонстрирали своју подршку борби против НАТО-а.

Затим, видео сам злочине које су направили они, које су звали „устаницима“. У стварности, то нису били устаници, то су углавном били страни плаћеници. Либијаца који су се наоружали против Гадафија било је јако мало. Основну масу бораца су чинили најамници, наоружани америчким и израелским оружјем. Осим тога, значајно је било и присуство Ал-Каиде. У Либији је и раније групација Ал-Каиде која је испоручивала борце Ираку, била утицајна. То су били поборници најјачег насиља. Када би нападали села (тачније – нападао је НАТО, а борци Ал-Каиде су улазили после њих), они су били дрогирани и чинили су ужасне злочине. Мушкарцима су одсецали главе, женама груди, и све то – јавно, како би видело што више сведока, како би заплашили становништво. Терали су својим поступцима народ да бежи, све више ширећи власт комитета, основаног у Бенгазију. Либија је земља која нема много становништва, највише 6 милиона људи, од њих је 2 милиона побегло, напустивши своје куће.

О раду страних новинара у Либији могу да кажем само једно: сви су заједнички лагали. То су били новинари великих канала - BBC, CNN, France-24, France-TV(Ал-Џазире у то време није било, нису јој дозволили). Обично, када би телевизијска група добила акредитацију – то је увек било двоје: новинар и сниматељ, а овамо их је долазило по троје, четворо, понекад и по седам људи, и видело се да то нису новинари, јер су се појављивали људи са набилдованим мишићима, и по њиховом изгледу је могло да се схвати да су то добро истренирана војна лица, мада су имали акредитацију штампе... Видео сам како фабрикују лаж. У либијској влади су се водиле оштре дискусије о томе – шта да се ради са тим људима. Неки, на пример Ј. Шакир, познати либијски новинар, говорио је да их треба прогнати. Али Сејф ал-Ислам Кадафи је сматрао да, ако се сва та публика избаци напоље, кроз врата, о ономе што се у Либији дешава ће уопште престати

Шта се заправо догодило у Либији?

Пише: Тјери Мејсан
четвртак, 20 октобар 2011 18:12

да се говори, и уколико се то деси – једноставно ће све у земљи да буде уништено...

Сматрам да је то била најозбиљнија грешка. Када смо дискутовали ко је прави, а ко убачени новинар, и ја сам почео да тражим по Интернету ко је ко, разјаснило се да су прави новинари били само они који су наступали пред камерама, а остали су били војна лица. Тада су либијске тајне службе решиле да хватају електронску пошту свих новинара који раде у главном прес-центру, и открили су незамисливе ствари: чак су и прави новинари одржавали везу са МИ-6, са француским тајним службама, Мосадом, то јест – све су то били агенти. Тајне службе Либије су дошле до невероватног документа – нечег сличног уџбеничком приручнику, који је издала приватна војна компанија Aegis (енглески аналог америчке компаније Blackwater). Постало је јасно да су сви ти „новинари“ представљали једну једину групу, и да су радили заједно. У приручнику је, конкретно, наведено да када Американци почну напад како би разрушили Триполи – три сата пре тога све новинаре треба удаљити из либијског главног града, јер Гадафи може да их узме за таоце. Постојао је и план евакуације према коме је Aegis имао тајну базу у Триполију и користио помоћ турских тајних служби. Све новинаре је требало брзо пребацити у луку и одатле доставити на бродове НАТО, и то тачно три сата пре генералног напада на Триполи...

France-24, званични канал француске владе, потписао је уговор са комитетом из Бенгазија о томе да ће му помагати у раду са масмедијима и у обезбеђењу међународних веза за побуњенике. Односно, француски новинари су тврдили да дају објективне информације, а у ствари су подржавали побуну. Новинарима тог ТВ-канала је било дозвољено да се појављују свуда, они су се аутомобилима одвозили у места која су управо бомбардована, ишли су у различите делове Триполија, а на крају је утврђено: кад год би се ти новинари појављивали у било ком делу града, на пример, да би погледали ову или ону државну зграду - 15 минута после њиховог одласка почињало је бомбардовање управо те зграде. То јест – „новинари“ су служили као лица за навођење.

Дошло је до једног ужасавајућег случаја. Сви знају да се НАТО бави свим оним, чиме се бави и Израел – убиствима појединих руководилаца, убиствима њихових породица. Ако не могу да убију руководиоца, они врше њихово заплашивање тако што им убијају жене и децу. Један од високих либијских војних руководилаца је имао породично славље, на које је позвано и неколико новинара. Не зна се ко тачно, али је један од њих спустио кофер-GPS у дечју собу. Када је ноћу авијација НАТО-а бомбардовала ту кућу – бомбе су падале право у дечје собе, и сва су деца убијена.

У једном од малих либијских засеока дошло је до масовног убиства. Засеок је био на

Шта се заправо догодило у Либији?

Пише: Тјери Мејсан
четвртак, 20 октобар 2011 18:12

брегу и натовци су морали да га уклоне како би обезбедили слободан пролаз за „устанике“. Резултат је био: сравнили су цео брег и уништили село. Либијске власти су изјавиле да је то војни злочин. Представници НАТО-а су одговорили – не, они су, као, имали тачну информацију да су се тамо крили војници. Либијци су се обратили свим новинарима из прес-центра са молбом да оду на то место, како би се утврдила истина. Када су стигли, видели су да је тамо права кланица, свуда су лежала искидана тела. Онда су се ти новинари, снабдевени специјалним телефонима, повезали са штабом НАТО-а у Бриселу, како би одатле добили инструкције. Официри НАТО-а су им диктирали текстове чланака, говорећи шта да напишу: као – објекат је био војни, али се тамо случајно нашло неколико цивила, што нико није знао, и сл. То јест – све је представљало предузеће за производњу лажи.

Ал-Џазира је направила телевизијски студио у Катару, у коме је изграђена имитација Зеленог трга и трга Баб ел-Азиза у Триполију. Затим је НАТО почео да бомбардује град. То је био непрекидан поток ватре, бомбардовано је све, два дана земља није престала да подрхтава, а Ал-Џазира је све време вртела слике из студија на којима су „устаници“ уз ликовање ступали на Зелени трг... А после је шеф побуњеничког „прелазног савета“ изјавио да је то било „ратно лукавство“.

Либијске специјалне службе нису успеле са тим да изађу на крај. Нису знале како да одреагују. То је била толико ванредна ситуација да нико није успео да се снађе. Ограничили су се слањем неколико новинара... Једном, на пример, Гадафи је имао састанак са вођама племена у хотелу, где је био смештен прес-центар. Американци га лове – да га докрајче, а он се појављује у прес-центру који не може да се бомбардује, јер су у њему сви њихови новинари. Нико није знао ни кад је Гадафи ушао унутра, ни како је из њега изашао. Закључено је да постоје тајни пролази, а ноћу су пронашли једног новинара из „Вашингтон поста“ у подруму у коме је он – бос, са ултразвучним апаратом у рукама, покушавао да нађе подземни улаз, кроз који је Гадафи ушао. Момка су послали...

Сви телевизијски канали земаља НАТО су тесно сарађивали између себе, а Либија је имала само свој канал, коме су Американци прекинули везу са сателитом, тако да Либијци нису могли ништа да емитују у иностранство. Све је било потопљено у океан лажи. Европљани су били убеђени да је у Либији дошло до револуције, да је Гадафи убијао људе и да је војна интервенција сасвим нормална ствар. Нису схватили да је то била колонијална експедиција, односно да се Запад, у ствари, враћа свом колонијалистичком искуству.

Шта се заправо догодило у Либији?

Пише: Тјери Мејсан
четвртак, 20 октобар 2011 18:12

Сада се види да се те исте методе, и та иста пропаганда, врте на сателитским каналима, овога пута - против Сирије. Сада Ал-Џазира монтира специјалне студије који су копија трга Абасида и Омеида у Дамаску, то јест – спремају се да понове оно што су урадили са Либијом...

У Либији људи који су сарађивали са НАТО нису имали појма чиме ће се све завршити. Резултат је да је убијено преко 50.000 људи, да је преко 200.000 рањено, да су 2.000.000 постали избеглице. Да ли уопште можете да замислите шта би могло да се деси у Сирији ?[...].

Либијско искуство је изузетно важно због тога, што је у почетку било предвиђено да се Сирија и Либија нападну истовремено. Нису успели, али нико на свету није хтео да заштити Гадафија – сви су поверовали телевизији! У Либији су у жеку напада остали само амбасадори Венецуеле, Кубе и Сирије [...].

Француска и Велика Британија су још у новембру 2010. године потписале уговор којим се предвиђа формирање заједничког експедиционог корпуса. Тај уговор има прилог о заједничкој војној обуци, са списком свих јединица које ће у томе учествовати. Сценарио „обуке“ је следећи: „Ради спашавања цивила које малтретирају тирани, британске снаге треба да изврше упад у Северну Африку. Документ прецизира да ће војна обука започети 21. марта 2011. године. Британска армија је напала Либију 19. марта. То јест: од новембра 2010. године сви су тачно знали шта ће се десити, и припремали су се за рат [...].

Међутим, корени су много дубљи. Тај рат је, као што сам већ рекао, планиран од 2001. године и планирале су га Сједињене Америчке Државе. Енглези и Французи су у том послу само – подизвођачи. Потпуно исту ствар су САД намеравале да направе у Сирији, али за сада не могу, из два разлога. Прво, требало је да од самог почетка на лицу места сконцентришу огромну количину оружја. У Либији су успели да освоје арсенале оружја, а у Сирији нису, тако да су морали да оружје шаљу преко Јордана, Либана и Турске. То значи да нису имали могућности да нанесу један снажан, одлучујући ударац. Сада посматрамо како се групе плаћеника премештају по територији Сирије, нападајући час овде, час онде, али не наносе главни ударац.

Друго, Либија је била изолована, а Сирија води широку политику повезивања са другим земљама. Ради се не само о Ирану и Русији. Видели смо како је у Савету безбедности УН

Шта се заправо догодило у Либији?

Пише: Тјери Мејсан
четвртак, 20 октобар 2011 18:12

одрадио посао вето Русије и Кине. Односно: за сада је Сирија успела да се сама штити, али све је то врло климаво. Јер Американци се неће зауставити на учињеном. А Либијци су се преварили, мислећи да ће успети да се сами заштите, али – свет је замишљен мало другачије...

Извор: voltairenet.org

Скраћени превод са француског: Олга Четверикова

(Фонд стратешке културе)